

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/137/2021
Identifikačné číslo spisu:	5918200639
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5918200639.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. Q., bývajúceho v P., zast. JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, proti žalovanému Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zast. SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie sumy 10.530 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3Cpr/7/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. augusta 2019, sp. zn. 11CoPr/6/2019, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 27. augusta 2019, sp. zn. 11CoPr/6/2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. januára 2019 č. k. 3Cpr/7/2018-304 výrokom I. zaviazal zaplatiť žalovaného žalobcovi sumu 10.530 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.530 eur odo dňa 30. júla 2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 1 ods. 4, § 118 ods. 1, 2, § 119 ods. 3, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 2, § 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“), § 191 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“). Vzhľadom na zistené skutočnosti dospel k záveru, že žalobou uplatnená zložka mzdy je variabilnou a nenárokovou zložkou mzdy, to znamená, že zamestnancovi vzniká na ňu nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní. Pre nenárokovú zložku mzdy je charakteristická jej fakultatívna povaha, ktorú táto zložka stráca až rozhodnutím zamestnávateľa o jej priznaní zamestnancovi - takéto rozhodnutie zamestnávateľa má konštitutívny účinok. Či zamestnávateľ takéto rozhodnutie prijme, a aký bude mať obsah, záleží výlučne na úvahe zamestnávateľa (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/229/2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 31/2009).

1.1. Okresný súd mal preukázané, že zo strany zamestnávateľa došlo k rozhodnutiu o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 17.550 eur (32,5 % ročnej základnej mzdy k

januáru 2015), ktorý bude vo výške 60 % - 10.300 eur vyplatený po završení predajnej transakcie a bonus vo výške 40 % - 7.020 eur s odloženou výplatou o 3 roky s termínom výplaty 2019, ako vyplýva z listiny z 28. júla 2016 vydané štatutárnym orgánom žalovaného - predstavenstvom. Medzi stranami nebolo sporné, že toto rozhodnutie bolo vydané štatutárnym orgánom. Súd konštatoval, že momentom vydania rozhodnutia vznikol žalobcovi nárok na vyplatenie bonusu vo výške a v lehotách uvedených v tomto rozhodnutí.

1.2. Súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného, že rozhodnutie predstavenstva č. 110/2016 z 28. júla 2016 o mimoriadnom výkonnostnom bonuse bolo prijaté v krátkej dobe pred predajom banky a malo povahu tzv. zlatých padákov s cieľom zabezpečiť vybraným členom manažmentu banky pomerne vysoký extraordinárny príjem. Podľa súdu program Mimoriadneho výkonnostného bonusu bol riadne pripravený a následne realizovaný transparentnou formou, sledoval jasný a konkrétny cieľ, a to zastabilizovanie vedúcich zamestnancov, ich udržanie v procese predaja banky. Súd tiež nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného s poukazom na nedostatky formálneho spôsobu prijatia rozhodnutia o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu, nezlučiteľné s jeho platnosťou a záväznosťou. K čomu uviedol, že úkon následného zrušenia rozhodnutia o priznaní bonusu v nadväznosti na právnu úpravu Obchodného zákonníka je z hľadiska robenia úkonov zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch bezpredmetný. Ani tvrdenie žalovaného, že išlo o výkon práce žalobcu pre iný subjekt odlišný od Sberbank Slovensko, a. s. v rámci programu mimoriadneho výkonnostného bonusu, nemal súd za dôvodné. Žalobcovi bola daná ponuka zo strany predstavenstva Sberbank Slovensko, a. s., t. j. od štatutárneho orgánu spoločnosti - zamestnávateľa, ktorý koná v mene tejto spoločnosti v pracovnoprávných vzťahoch, a nie od žiadnych akcionárov, napokon samotné rozhodnutie o priznaní bonusu vydal ten istý orgán, teda žalobca nevykonával tieto práce pre iný subjekt ako pre svojho zamestnávateľa. Nie je predmetom sporu skúmať dôvody, ktoré viedli zamestnávateľa žalobcu k vykonaniu ponuky takejto práce pre žalobcu, nepochybne je však daný súvis tejto práce s pracovným zaradením žalobcu, preto nie je namieste spochybňovať, že žalobca bol jedným z vedúcich zamestnancov, ktorých význam bol podstatný v procese obchodnej transakcie, kto iný by mal vypracovať a predložiť podklady k hospodáreniu spoločnosti, ak nie žalobca z titulu svojej pracovnej pozície.

1.3. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. augusta 2019, č. k. 11CoPr/6/2019-352 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd odvolanie žalovaného nepovažoval za dôvodné. Pokiaľ žalobca namietal existenciu tzv. inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a túto odôvodňuje dorúčením jeho elektronického podania z 21. decembra 2018 na Obchodnú akadémiu v Ružomberku, ktoré podanie bolo odovzdané do súdneho spisu 21. februára 2019, uvedenú skutočnosť pod tvrdený odvolací dôvod subsumovať nemožno. Odvolací súd nevie zaujať stanovisko, ako sa toto podanie ocitlo na Obchodnej akadémii v Ružomberku. Pre odvolacie konanie je však rozhodné, či súd v čase rozhodovania mal toto podanie k dispozícii. Z obsahu spisu vyplýva, že podanie označené ako „vyjadrenie a zaslanie prekladov, príloh vyjadrenia k žalobe“ z 21. decembra 2018 bolo doručené ako elektronické podanie Okresnému súdu Ružomberok dňa 27. decembra 2018, stalo sa súčasťou spisu, keď je zažurnalizované na č. l. 245 - 285 spisu, z čoho vyplýva, že súd ho mal v čase rozhodovania k dispozícii. Uvedená skutočnosť, na ktorú potom žalovaný poukazoval, nemohla mať žiadny vplyv na meritórne rozhodnutie vydané vo veci.

2.2. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný sa ďalšími odvolacími námietkami snažil spochybniť priznaný nárok žalobcu na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 10.300 eur, ktorý bol žalobcovi ako zamestnancovi priznaný právnym predchodcom žalovaného, a to listom predstavenstva z 28. júla 2016 adresovanom žalobcovi. Hoci bol nepochybne žalobca vedúcim zamestnancom, podliehal riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu spoločnosti, ktorý bol oprávnený v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 veta prvá ZP v pracovnoprávných vzťahoch robiť právne úkony za zamestnávateľa. Pokiaľ predstavenstvo pri priznaní tohto nároku nepostupovalo v súlade s internými predpismi spoločnosti,

pripadne nebol vyžadany súhlas dozornej rady, táto skutočnosť môže vyvolať zodpovednostné vzťahy medzi členmi štatutárneho orgánu a samotnou spoločnosťou. Zamestnávateľa voči zamestnancovi však takýto akt predstavenstva ako štatutárneho orgánu konajúceho v pracovnoprávných vzťahoch, zaväzuje (§ 10 ods. 1 ZP). Žalovaný neprodukoval v konaní také dôkazy, z ktorých by súd mohol vyvodiť záver, že štatutárny orgán prekročil právnym úkonom v pracovnoprávných vzťahoch svoje oprávnenie a zamestnanec o tom vedel alebo musel vedieť (§ 10 ods. 2 ZP). Neobstojí ani argumentácia žalovaného, že nešlo o výkon práce pre zamestnávateľa, ale o výkon práce v prospech pôvodného akcionára spoločnosť Sberbank Europe. Tieto tvrdenia sú irelevantné, pretože je nepochybné, že žalobca vykonával túto činnosť z rozhodnutia a na základe pokynov štatutárneho orgánu.

2.3. Odvolací súd nezistil skutočností, pre ktoré by bolo dôvodné uplatnený nárok nepriznať z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že každá sporová strana má povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Väčšina skutočností, ktoré sú obsahom odvolania, je len v rovine tvrdení bez toho, aby žalobca predložil o týchto skutočnostiach do času koncentrácie konania, t. j. do vyhlásenia dokazovania za skončené, relevantné dôkazy. Z obsahu spisu nemožno zistiť také skutočností, pre ktoré by bolo dôvodné prijať záver, že uplatňovaný nárok je v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nezistil rozpor priznaného nároku so Zákomom o bankách.

2.4. Výrok o trovách odvolacieho konania sa oprel o ustanovenie § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f/, § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, ktorým sa domáha, aby najvyšší súd v zmysle § 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Odvolací súd porušil právo žalovaného na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia, ktoré spočívalo v tom, že ignoroval odvoláciu námietku žalovaného, že priznaný nárok na výplatu mimoriadnych výkonnostných bonusov je v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov, keď žalovaný v odseku IV. odvolania výslovne namietal rozpor priznaného nároku s uvedeným Zákomom o bankách. Okrem toho podrobne vysvetlil, prečo považoval právne posúdenie súdu prvej inštancie za nesprávne. Odvolací súd však túto časť odvolania úplne ignoroval a v odôvodnení rozsudku sa jej vôbec nevenoval. V odseku 20. len zjednodušene uviedol, že nezistil rozpor so ZoB. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

3.1.1. Ďalej dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP odôvodnil dovolateľ tým, že odvolací súd arbitrárne neprihliadol na dôkazy, z ktorých vyplýva, že štatutárny orgán prekročil svoje oprávnenie a zamestnanec o tom vedel (§ 10 ods. 2 ZP). Pokiaľ však súd neprihliadol na tento kľúčový dôkaz a požadoval dôkazy o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu len zo strany žalovaného, konal v príkrom rozpore s CSP, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.

3.2. Žalovaný v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol ako právne otázky nesprávne riešené odvolacím súdom, ktoré doposiaľ neboli riešené dovolacím súdom, tieto tri otázky: „A) Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon jeho štatutárneho orgánu, vykonaný v priamom rozpore s internými predpismi a inými rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol zamestnanec oboznámený? B) Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na výkon práce zamestnanca? C) Možno jednostranným úkonom vykonaným štatutárnym orgánom zamestnávateľa zmeniť pracovnú zmluvu zamestnanca banky tak, aby zamestnancovi banky vznikol nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve, ani v interných predpisoch zamestnávateľa?“ 3.2.1. K otázke (A) uviedol, že za nesprávny považuje záver súdu (odsek 16. napadnutého rozhodnutia) o tom, že pokiaľ zamestnanec (napriek tomu, že už išlo o vedúceho zamestnanca) obdrží od štatutárneho orgánu list, v ktorom uvádza, že má nárok na odmenu, nie je potrebné skúmať, či tento orgán konal v súlade s internými predpismi zamestnávateľa, pretože ich porušenie zakladá len zodpovednostný vzťah medzi členom orgánu a spoločnosťou. Podľa názoru dovolateľa záver odvolacieho súdu vylučuje § 10 ods. 2 prvá veta ZP. Poukázal na R 26/1975, podľa ktorého: „Pri rozhodovaní o nárokoch zamestnávateľa na vrátenie mzdových preplatkov treba venovať náležitú pozornosť zisťovaniu dobromyseľnosti zamestnanca, t. j. či zamestnanec vedel, alebo z

okolností prípadu musel predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené.“

3.2.2. K otázke (B) uviedol, že sudy nižšej inšancie nepovažovali za opodstatnené vysporiadať sa s námietkou, že zamestnanec musel vedieť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu, pokiaľ predstavenstvo žalovaného priznalo žalobcovi nárok, ktorý nie je predpokladaný právnym predpisom. Nesprávne posúdili, že rozhodujúcim je, že takýto nárok priznal štatutárny orgán, pričom to, že priznaný nárok je v rozpore s § 10 ods. 2 ZP už relevantné nebolo. Argumentoval, že odmeňovanie vedúcich zamestnancov je striktné regulované Zákonom o bankách, ktoré je lex specialis k úprave ZP, a preto nesprávne posúdil, že zamestnávateľovi poskytuje Zákonník práce zmluvnú voľnosť pri stanovení spôsobu odmeňovania zamestnancov banky. Podľa jeho názoru je priznanie zložky mzdy, ktorá je v rozpore so Zákonom o bankách, v nadväznosti na podmienku stanovenú § 10 ods. 2 ZP takým excesom, ktorý zamestnávateľa nezaväzuje.

3.2.3. K otázke (C) uviedol, že odvolací súd nesprávne interpretoval § 118 ods. 2 ZP ak stanovil, že mimoriadny výkonnostný bonus sa mal stať nárokovateľnou zložkou rozhodnutím predstavenstva žalovaného. Odvolací súd ignoroval spôsob stanovenia mzdy podľa Zákona o bankách, v zmysle ktorého je obmedzená zmluvná sloboda pri určovaní jednotlivých zložiek mzdy zamestnanca. Dôvodil, že v pracovnej zmluve je vždy mzda dohodnutá výlučne v zmysle § 23a ods. 3 Zákona o bankách, ako zaručená pevná zložka. Navyše sa odmeňovanie malo realizovať v zmysle § 23a a nasl. Zákona o bankách a podľa politiky odmeňovania vybranej skupiny zamestnancov. Je toho názoru, že mzdové podmienky zamestnanca nemôže platne zmeniť rozhodnutie predstavenstva, ani jednostranný právny úkon zamestnávateľa adresovaný zamestnancovi. Z uvedeného dôvodu ide o exces, pri ktorom nemohol byť žalobca dobromyseľný. Uviedol, že ak bola výplata mimoriadneho výkonnostného bonusu priznaná bez schválenia dozornou radou spoločnosti, nemohol tento nárok platne vzniknúť a sudy nemohli žalovanému uložiť povinnosť ju zamestnancovi uhradiť.

4. K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

9. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania, okrem iného, aj z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP tvrdil, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou o rozpore priznaného nároku so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o bankách“), arbitrárne neprihliadol na dôkazy ním predložené, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca.

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavy“), aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Súd má povinnosť presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP, § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadnuť na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa môže obmedziť vo svojom odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Zároveň sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie a musí sa v odôvodnení vysporiadať aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu však vyplýva, že odvolací súd na námietku žalovaného ohľadne rozporu priznaného nároku so Zákonom o bankách, ktorá námietka bola súčasťou obrany žalovaného i v prvoinštančnom konaní, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia reagoval bez ďalšieho iba strohou konštatáciou: „... , že tak ako súd prvej inštancie, nezistil rozpor priznaného nároku so Zákonom o bankách.“, pričom súd prvej inštancie sa s predmetnou námietkou v odôvodnení svojho rozhodnutia

vôbec nezaoberal, čo žalovaný v odvolaní výslovne namietal. Odvolací súd tak síce aplikoval postup podľa § 387 ods. 2 CSP, ale nie aj postup daný v § 387 ods. 3 CSP. Tým odvolací súd porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces garantované nielen článkom 46 ods. 1 ústavy, ale aj s článkom 46 dohovoru (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 204/2011, 4 Cdo 120/2019). Z rozhodnutia súdu totiž musia byť okrem dôvodov, o ktoré opiera ním prijaté závery, zrejmé a jasné aj dôvody, pre ktoré určitú argumentáciu sporových strán nepovažuje za podstatnú alebo za svedčiacu v prospech domáhaných sa nárokov.

14. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k odvolacím námietkam žalovaného dostatočné stanovisko, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a záver dovolacieho súdu je taký, že v danom prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnou vadou podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné, lebo je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 431 ods. 1 CSP. Nedostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami žalovaného, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces (rovnako rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 128/2020, 8 Cdo 150/2020, 5 Cdo 46/2022, 9 Cdo 200/2022).

15. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Na základe uvedeného dovolací súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie žalovaného týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 CSP, ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 166/2017, 2 Cdo 88/2017, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 191/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017).

16. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v zmysle týchto ustanovení zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.